

1.
Con bé mệt mỏi trở mình, cố dỗ giấc ngủ. Cơn sốt đã hành con bé mấy hôm nay. Mẹ cấm con bé mở cửa sổ vì sợ gió lùa. Mẹ bảo: “ Bệnh sốt không nguy hiểm, nhưng sốt “chạy” lại rất. Nếu không kiêng kỹ có thể bị những biến chứng không lường được...”

Hôm nọ lúc chị Y thay nước bình hoa trên bàn học của con bé. Bình hoa hồng thật đẹp mà anh Thuyên, em họ xa của chị Bích đã cho người mang lại để chúc con bé mau lành bệnh. Anh chàng không tự mang đến được vì phải đi công tác xa. Chị Y vừa thay nước bình hoa vừa thì thầm hỏi:

- G mới có cái đuôi mới hả, sao chị chưa bao giờ nghe G nói đến vậy? Cây si này là người ... Sài Gòn! ngộ ghê đi! Con của gia đình bác gì... chị quên tên rồi. A! con của bác Nam. Bác Nam làm ở Bộ Quốc Phòng. Nhà đó đông anh em lắm. Họ rất hiền lành và thật thà.

G biết không, chị không ngờ cây si này liều mạng thật, dám tự một mình lại nhà, gặp ngay ngày bố có mặt, thấy anh chàng sợ run, mà thương, anh chàng lí nhí:

- Thưa bác, con nghe bạn bè nói G bị đau nặng nên đến thăm.

Chị đoán bó hoa, và túi trái cây trên tay anh chàng, chắc trở thành ngàn cân. Vì đựng phải nét nghiêm nghị của bố. Bố chưa trả lời vội mà chăm chăm nhìn anh chàng, khiến chị cũng thấy rợn tóc gáy. Anh chàng đứng chết trân. Cuối cùng bố háng giọng:

- Cậu, con cái nhà ai?

Chị thấy anh chàng run quá, vội cứu nguy dùm:
- Thưa bố, cậu ta là con bác Nam ở khu Bàn Cờ đó ạ!

Lúc đó bố mới dịu ánh mắt:

- Vậy hả. Ông Nam làm ở Bộ Quốc Phòng? Anh chàng vội lên tiếng:

- Dạ thưa phải ạ. Thưa... ba má con gửi lời thăm hai bác ạ.

Bố hơi gật đầu, chắc Bố thừa biết đó là cái cố của anh chàng này mà thôi, nếu thật sự do bố mẹ sai đến, thì ngay khi vào nhà, phải nói điều đó trước, đằng này... vừa bước vào cửa đã nhập

đề ngay hỏi thăm bệnh trạng của con bé... thật là... si tình quá mà mất khôn! Bé thấy đúng không? Khi được bố cho biết bé bị lên sốt, anh chàng đã ngẩn tò te chả hiểu. Sau bố phải bảo cho biết đó là lên ban đỏ, tiếng người miền Nam dùng...”

Những Vì Sao

HƯƠNG KIỀU LOAN

2.
Nghe chị Y kể chuyện, con bé nhớ ra anh Tú này, anh ta còn đang học năm

thứ hai ở Đại Học Khoa Học, giống như anh Tảo, nhưng anh Tảo là năm cuối, nên chắc họ không quen nhau. Anh chàng này là bạn anh Phùng, anh họ con bé. Chả thế có lần thấy anh Phùng và anh chàng Tú đến cổng trường chờ con bé. Rồi sau đó, thì anh chàng Tú này mọc rễ ở đường Nguyễn Bình Khiêm. Có lần bạo hơn, anh chàng đã nhờ bác tài xé cái mini bus chở con bé đi học, đưa con bé một bì thư. Con bé mở ra, chỉ thấy mấy vắn thơ, thơ của anh chàng (?) cũng hay ghê lắm, con bé chuyển cho lũ bạn đọc, đứa nào cũng thích. Nhưng... Nhưng... không biết có phải thơ

5.

Vào lúc bố sắp quát cho vài roi, thì anh Vy đến chơi. Anh vẫn được mọi người trong gia đình quý mến và nể vì, anh nổi tiếng học giỏi, học quá giỏi, anh cũng rất chững chạc, tuy bằng tuổi anh Phong, anh lớn của con bé. Và anh cũng là bạn học của anh Phong và anh Hồng. Nhưng mọi người trong nhà không xem anh như con cháu, bề dưới, mà quý và đãi anh như khách vậy.

Anh lại chơi, và cũng để chào gia đình con bé, vì anh đã được học bổng đi du học bên Pháp, thời gian là bốn năm, nhưng sau đó, nếu có cơ hội, anh có thể ở lại để lấy văn bằng cao hơn, nên thời gian sẽ không biết được. Mọi người, nhất là bố muốn nghe câu chuyện du học của anh, nên con bé thoát được trận đòn hôm đó. Anh được mời ở lại dùng cơm tối với gia đình con bé. Trong bữa ăn, khi con bé được biết bố đã quyết định nhốt con bé vào nội trú của trường Saint Paul, thì con bé khóc sướt mướt. Bố nói là giao con bé cho các ma soeur dạy dỗ là tốt nhất, các ma soeur sẽ uốn nắn con bé “Tom boy” nên nét tiểu thư sau này.

6.

Sau bữa cơm tối, anh Phong, anh Hồng rủ anh Vy lên sân thượng để hóng mát và để tâm sự. Con bé và chị Y cũng theo lên. Nghe các anh bàn chuyện học hành, rồi chuyện mộng sông hồ, mộng lớn, mộng nhỏ, mộng làm cánh chim bay khắp bốn phương trời. Chả bù cho con bé, sắp phải vào nhà tù ! Cứ nghĩ đến ngày phải xa lũ bạn cùng phố, phải khép mình vào những kỷ luật sắt nghiêm khắc của nhà dòng, và các ma sơ thì khó như... gì..., là con bé lại thút thít khóc, và khóc to hơn, khiến anh Phong phải ngưng câu chuyện, bế lên lòng đỡ dành:

- Nín đi, không bị đòn hôm nay là may rồi, nhờ có anh Vy đó. Cũng tại em nữa, con gái gì mà nghịch hơn cả con trai, G làm cả nhà bị mắng

lây hôm nay không thấy sao?

Chị Y chêm vào:

- Không có anh Vy hôm nay thì G có mấy con lươn trên mông rồi, hi... hi... cho chừa cái tật lên đi chơi.!

Nghe chị Y kể xấu, con bé càng khóc to hơn. Anh Vy kéo con bé sang ngồi lên lòng mình, dỗ ngọt:

- Nếu bây giờ G nín khóc, thì anh sẽ kể cho G nghe một câu chuyện hay lắm.

Nghe dụ khị, con bé tạm ngưng khóc, tròn mắt nhìn anh chờ đợi. Anh chỉ lên bầu trời lồng lộng đầy trăng sao, bầu trời thật bao la, anh bảo:

- G có biết là anh sắp được vào vùng không gian kia không?

Con bé tròn mắt ngạc nhiên:

- Vậy anh có lấy được những ngôi sao lóng lánh đó? Lấy cho G nghe.

Anh Hồng cười:

- Bé chỉ cho anh Vy coi bé thích ngôi sao nào, anh ấy sẽ lấy cho bé.

Con bé chăm chú nhìn lên bầu trời thăm thăm đen với bao nhiêu là sao lấp lánh, giống hệt như những viên kim cương được rắc trên nền nhưng đen thẫm. Con bé tìm, và ... tìm... cuối cùng con bé đưa tay chỉ:

- Ô G thấy rồi, ngôi sao nhỏ nhất, đứng xa thật là xa, xa tí... kia kia anh.

Anh Vy ngạc nhiên:

- Sao bé lại chọn ngôi sao đó?

Con bé đã quên cái chuyện sẽ bị gửi học nội trú, nên tính lại lý lắc như mọi khi:

- Gió đâu có lựa, tại bố bảo ngôi sao đó là mệnh tinh của G mà.

Anh Vy vuốt tóc con bé:

- Để anh tìm ngôi sao thật sự của bé nghe.

Nói rồi anh chỉ cho con bé một ngôi sao lấp lánh nhất, và to nhất;

Con bé lắc đầu:

- Không phải đâu, không phải đâu, bố nói những ngôi sao lớn, sao thật sáng đó, là mệnh

